

«Ведень на нива женатъ тѣ, грижовни,
А привечерь отъ насъ плетатъ вѣнецъ —
И ей зацо расте по витий синуръ
Слѣти-Коса и модроокъ Синчець!»

Залѣзе слънце. Пѣсенъта жетварска
Къмъ селото заглѣхна надалечъ. . . .
Край синура присѣдналь, азъ подслушахъ
Тазъ до сега нечута още рѣчь.

40

